

10 речей, які потрібно розповісти

дітям до школи

Ось вже й діти пішли до школи, а для батьків, котрі багато працюють — це справжнє полегшення, адже про їх дітей протягом цього часу турбуватимуться вчителі. Та чи дійсно навчальний заклад це місце, де дитину навчать усьому? Однозначно ні. Є інформація, яку до дітей мають донести саме батьки. І бажано, до початку навчального року. Аби діти встигнули засвоїти і обміркувати інформацію та мати змогу використовувати її у шкільному житті. Ми зібрали як мінімум 10 важливих пунктів, які потрібно обговорити з майбутніми школярами аби підготувати їх до життя у навчальному закладі:

1. **Дитина не повинна бути як всі.** Це мабуть найважливіший і найбільш не очевидний для дитини пункт. У колективі з однолітками дуже важко не втратити свою ідентичність та не піддатись на копіювання поведінки, звичок, манери спілкування. І зазвичай проявляється це не в зовсім хорошому сенсі: прогуляти урок, тому що всі прогуляли, насміхатись над новим учнем, тому що він не сподобався іншим тощо.

Потрібно донести до дитини розуміння того, що вона повинна формувати свою власну особистість і тоді з неї всі будуть брати приклад. Лише в такому разі вона може бути сильною, у хорошому значенні цього слова. Адже сильний не той, хто веде за собою натовп, а той, хто вміє йому протистояти.

Проте, це стосується не лише поганих рис та вчинків. Дитина не повинна рівнятись на інших учнів, навіть якщо вони зразкові. “Вчись як Дмитрик”, “Одягайся як Олексій”, “Бігай як Антон” — всі ці порівняння лише породжують невпевненість та тривогу, що навколо усі роблять щось краще за нього. Дитина повинна прагнути стати кращою, а не стати кимось іншим.

2. Дитина може обирати, які позакласні заняття відвідувати. Всі навколо будуть агітувати вступити у новий гурток, записатись на танці, баскетбол, макраме та ще купу всього. Погодитись оформлювати шкільну газету і приймати участь у граматичному конкурсі. Але записувати її на всі позашкільні заняття і нарікати “спробуй тільки покинути” це програшна тактика.

Спочатку дитина перенавантажить себе і не встигатиме робити домашні завдання і відвідувати всі гуртки, а потім почне ставитись до цього всього із роздратуванням та приходити для “галочки”. Тобто, втратить цікавість.

Потрібно пояснити дитині, що вона може приходити на пробні заняття і покидати почату справу на першому, третьому або десятому відвідуванні, якщо їй набридне. Ні, це не означає, що вона візьме за звичку покидати почате. Це означає, що вона не витрачатиме час на те, до чого не лягла душа і швидше знайде — що саме їй потрібно.

3. Дитина повинна знати, коли вирішувати питання самостійно, а коли звертатись до батьків. Часто батьки просто запевняють дитину, що потрібно негайно звертатись при проблемах/конфліктах/негараздах до вчителя чи родини. А однолітки у той же час стверджують, що доносити все старшим не можна і цькують тих хто так робить. Саме тому діти схильні йти до останньої крайності і не казати старшим нічого.

Для того, аби уникнути такого ставлення, постарайтесь не бути категоричним: поясніть, що дитина в праві сама вирішувати конфлікти та суперечки, постояти за себе, владнати ситуацію. Проте, може розраховувати на вашу допомогу і підтримку у разі потреби. Варто розповісти, чому саме потрібно повідомляти батькам, якщо виникли проблеми, хтось хоче завдати шкоди або ж ситуація не вирішується попри зусилля.

Так у дитини буде більш довірливе ставлення до батьків, але при цьому вона

буде вчитись самостійності і навчиться відрізняти ситуації буденні від тих, вирішення яких потребує допомоги старших.

4. Вчитель — не завжди правий. Це пояснювати вкрай потрібно. Перш за все, аби закріпити довірливі стосунки та створити атмосферу, про яку йшла мова вище, коли дитина може розповісти все батькам. Як повідомити, що вчитель зробив щось не так, якщо у свою відповідь почуєш лише звинувачення?

Потрібно пояснити, що до старших, а особливо до викладачів, треба ставитись із повагою. Адже вони наставники для школярів. Проте вчитель може бути не правий: несправедливо звинуватити у списуванні чи у іншому поганому вчинку, образити словесно чи нав'язувати свою думку, котру дитина не зобов'язана поділяти. В такому випадку школяр завжди повинен вміяти відстояти свою позицію, або ж повідомити батькам про несправедливість.

5. Безпека по дорозі додому. Важливий пункт, для батьків, які відправляють дитину до школи без нагляду. Нічого страшного у цьому немає, якщо пояснити дитині правила поведінки. Не тільки про те, чого не можна робити, але й про те, що потрібно робити у різних ситуаціях.

6. У навчанні головне знання, а не оцінка. Батьки часто вимагають від дітей хороших оцінок, як і всі викладачі. Але кожен має різні здібності і у вашої дитини можуть бути відмінні оцінки з гуманітарних наук, проте низькі з математичних. Страх отримати погані оцінки не поглибить знання, а приведе до списування, підроблення оцінок, хитрощів. Це неправильний підхід до навчання, який може стати звичкою у подальшому житті. Головне не схвальна оцінка, а реальні знання, котрі людина може застосувати у майбутньому.

7. Можна самотійно обирати, на яких предметах акцентувати увагу. В тему до попереднього пункту повинен бути і цей. Адже кожен викладач запевняє, що саме його предмет життєво необхідний, батьки стверджують, що такими є всі предмети, а дитина тим часом забуває подумати про те, що потрібно саме їй. Якщо дати школяру трохи свободи та дозволити зосередитись на цікавих предметах — він зможе глибше їх вивчати і робити це з цікавістю. Такий підхід допоможе у професійному зростанні в майбутньому набагато більше, ніж високий середній бал і такі ж “середні” знання з усіх предметів.

8. Не можна ображати інших. Всі думають про те, щоб їх дитину ніхто не ображав, але слід й подумати про те, чи вона не чинить шкоди іншим. Тут слова зайві, кожен сам знає, як краще до дитини донести негативне значення цькування однолітків, але зробити це неодмінно потрібно.

9. Потрібно захищати слабших та допомагати, співпереживати іншим. Не чинити шкоди — це звісно добре. Але як бути у випадку, коли ти став свідком подібної ситуації? “Не лізь не у свою справу”, “Не вляпуйся у неприємності”, “Оминай конфлікти” — батьки дають своїм дітям такі хибні настанови з добрим наміром, аби захистити. Та натомість ризикують виховати байдужу особистість. Звичка захищати слабших та допомагати іншим безкорисно, допоможе дитині вирости небайдужою, соціально активною людиною. Котра не закриватиме очі на насильство чи злочини.

10. Про те, навіщо взагалі люди ходять у школу в цілому. Не потрібно зводити все до простого ланцюга: отримати хороші оцінки, щоб потрапити у хороший університет, щоб знайти хорошу роботу. Особливо враховуючи, що дитині ці перспективи поки не зрозумілі. Набагато краще акцентувати увагу на цікавих знаннях, формуванні особистості, а також приємних дрібницях: змога познайомитись із новими друзями, займатись у творчих гуртках, тощо. Це допоможе не лише підготувати дитину до походу у школу, але і розвинути цікавість до навчання.